

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2
ΤΗΛ: 210 32 30 073 – 32 21 255
FAX: 210 32 27 382 – 33 11 338
www.olme.gr
e-mail: olme@otenet.gr

Αθήνα, 2/5/07

ΠΡΟΣ:

- τις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ

Απολογισμός του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ (2005-2007)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Συναδέλφισσες/-οι,

Σας παρουσιάζουμε – ενόψει του 13^{ου} Συνεδρίου της ΟΛΜΕ – τον απολογισμό της δράσης του απερχόμενου Διοικητικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας μας και ευρύτερα του οργανωμένου κλάδου, όπως αυτή προέκυψε μέσα από τις συλλογικές μας διαδικασίες. Επιπρόσθετα σας καταθέτουμε με αίσθημα ευθύνης και αυτοκριτική διάθεση τις εκτιμήσεις, τα συμπεράσματα και τις αποτιμήσεις αυτής της δράσης.

Σε μια κρίσιμη περίοδο για τον κλάδο και την ελληνική εκπαίδευση, ο λόγος του συνδικαλιστικού κινήματος πρέπει να είναι μεστός, σαφής και ειλικρινής. Πρέπει να αναλύσουμε σε βάθος τη σημερινή εκπαιδευτική και κοινωνική πραγματικότητα. Και η ανάλυσή μας αυτή να οδηγήσει τη δράση μας και τη συλλογική αναζήτηση ουσιαστικών λύσεων.

Το 13^ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας μας πραγματοποιείται σε μια κρίσιμη περίοδο για τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις της χώρας.

Η κυβέρνηση, ακόμα και λίγο πριν λήξει η θητεία της, προωθεί νεοφιλελεύθερες διαρθρωτικές αλλαγές, με την ιδιωτικοποίηση ζωτικών δημόσιων αγαθών, ενώ η σκληρή λιτότητα, η καλπάζουσα ακρίβεια, η απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων και η ανεργία εντείνουν τις κοινωνικές ανισότητες. Με την αποτυχημένη απόπειρά της να αναθεωρήσει το Σύνταγμα επιχειρεί να ξεφορτωθεί τη δημοκρατική κληρονομιά της Μεταπολίτευσης, που αποτελεί «εμπόδιο» στα σχέδια της, σύμφωνα με γνωστή αποστροφή της κας Γιαννάκου.

Στο χώρο της εκπαίδευσης και με επίκεντρο κυρίως τα Πανεπιστήμια η πολιτική αυτή εκφράστηκε με την προσπάθεια για την αντιδραστική αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος (ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων) και την επιβολή του νέου «νόμου – πλαίσιο» για τα ΑΕΙ-ΑΤΕΙ. Η προσπάθεια αυτή με ευθύνη της Κυβέρνησης συνοδεύτηκε από την καλλιέργεια κλίματος ιδιαίτερης οξύτητας, επίδειξης πρωτοφανούς αυταρχισμού και αστυνομικής βίας.

Από το Μάη του 2006 μέχρι σήμερα, η ελληνική κοινωνία βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγαλειώδες και συγκλονιστικό εκπαιδευτικό κίνημα, που έχει ήδη γράψει μια από τις σημαντικές σελίδες στην ιστορία της ελληνικής εκπαίδευσης. Ήταν οι δεκάδες χιλιάδες φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί που συμμετείχαν στην ανάπτυξη ενός πολύμορφου, ριζοσπαστικού, μαχητικού, μαζικού και με αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά αυτονομίας κινήματος αντίστασης στις αντιεκπαιδευτικές κυβερνητικές επιλογές, που υπονομεύουν τη Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση και περιορίζουν δραστικά το καθολικό κοινωνικό δικαίωμα στη μόρφωση.

Το πανεκπαιδευτικό αυτό κίνημα, που σημάδεψε όχι μόνο τις εκπαιδευτικές, αλλά σε ένα βαθμό και τις πολιτικές εξελίξεις της χώρας, **επέδειξε τα αντανakλαστικά του απέναντι στις**

προκλήσεις της συγκυρίας, την αντοχή, την ισχύ και την αποτελεσματικότητά του, παρά τους αρνητικούς πολιτικούς συσχετισμούς, ματαιώνοντας ουσιαστικά την αντιδραστική αναθεώρηση του άρθρου 16, που τέθηκε με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης και είχε αρχικά και τη συναίνεση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Η ανατροπή από το κίνημα της πιο σημαντικής για τους κυρίαρχους κύκλους «μεταρρύθμισης» δημιούργησε επιπλέον προϋποθέσεις ακύρωσης στην πράξη του «Νόμου-Πλαίσιου» για τα ΑΕΙ – ΑΤΕΙ με την πλήρη απονομιμοποίησή του στην συνείδηση του λαού μας.

Η εμπειρία από το μεγαλειώδη αυτόν αγώνα είναι πολύτιμη παρακαταθήκη για όλους και ιδιαίτερα για τον κλάδο μας, που στο Συνέδριό του θα πρέπει να αποφασίσει και την περαιτέρω οργάνωση αγώνων, προκειμένου να αποτρέψει τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις που επιχειρούν να επιβάλουν στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση οι ίδιες δυνάμεις.

Ξεχωριστή θέση στην πορεία αυτού του παρατεταμένου αγώνα κατέχει η μεγάλη σε διάρκεια, μαχητικότητα και ένταση απεργία των Εκπαιδευτικών της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης το Φθινόπωρο του 2006. Η αγωνιστική συμπαράταξη του κλάδου μας, παρά την προφανή έλλειψη εσωτερικών διεργασιών και κατάλληλης προετοιμασίας για να επιτευχθεί ικανή συσπείρωση στο εσωτερικό του, με κυρίαρχη την ευθύνη του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ αλλά και των Δ.Σ. των ΕΛΜΕ, συνέβαλε ουσιαστικά στην προσπάθεια διαμόρφωσης του κοινού πανεκπαιδευτικού αγώνα. Δημιουργήθηκε έτσι στην πράξη ένα ισχυρό μαχητικό κίνημα, που τα μηνύματά του για γενναία χρηματοδότηση της εκπαίδευσης, για δημόσια και δωρεάν παιδεία και αξιοπρεπείς μισθούς απλώθηκαν παντού και τα αγκάλιασε η ελληνική κοινωνία.

Ο αγώνας αυτός, συνεπώς, ήταν αποτελεσματικός τόσο στο κοινωνικό, όσο και στο πολιτικό πεδίο, καθώς τροφοδότησε την ελληνική κοινωνία με τις μεγάλες ηθικές αξίες, της αξιοπρέπειας, της αλληλεγγύης και της αγωνιστικής στάσης ζωής, παρά το γεγονός ότι δεν είχε ορατά και άμεσα υλικά αποτελέσματα στο στενά συνδικαλιστικό πεδίο.

Αυτό που είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλες τις ζωντανές-μάχιμες δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος είναι ότι η υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης σε όλους τους τομείς (χρηματοδότηση, οργάνωση, στελέχωση, περιεχόμενο, λειτουργία, υποδομές) έχει φτάσει σε οριακό σημείο. Οι πολιτικές της συστηματικής απαξίωσης των εκπαιδευτικών και του δημόσιου σχολείου έχουν σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις στη μόρφωση της νέας γενιάς σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Αυτή την αντιλαϊκή πορεία έχουμε υποχρέωση να αναχαιτίσουμε, δημιουργώντας ταυτόχρονα τους όρους για μια ριζική, δημοκρατική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Οι καιροί δεν μπορούν πλέον να περιμένουν.

Η ΟΛΜΕ μαζί με τις ΕΛΜΕ, και μέσα από το Συνέδριό της, από τη νέα χρονιά πρέπει να δείξει το δρόμο της **συνέχισης του αγώνα**. Ο δρόμος αυτός περνάει υποχρεωτικά μέσα από τη δημιουργία ενός πολύμορφου, ενωτικού, ριζοσπαστικού, διεκδικητικού εκπαιδευτικού κινήματος για την υπεράσπιση του Δημόσιου σχολείου, καθώς και της ποιότητας ζωής και των δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών που το υπηρετούν.

Αυτό το κίνημα στη βάση του θα είναι κίνημα για το δικαίωμα στη μόρφωση και στον πολιτισμό για όλα τα παιδιά και θα πρέπει να αναπτύσσεται στους άξονες:

- α) δημόσια, επαρκής χρηματοδότηση – όχι στην ιδιωτικοποίηση
- β) ριζικές αλλαγές στο περιεχόμενο και στη λειτουργία των σχολείων
- γ) οικονομική - εργασιακή - επιστημονική αναβάθμιση του καθηγητή.

Η δημιουργία ενός τέτοιου κινήματος είναι ικανή να ματαιώσει τα σχέδια αυτών που διαμορφώνουν την κυρίαρχη αντιεκπαιδευτική και αντιλαϊκή, εντέλει, πολιτική και να ανοίξει το δρόμο για ουσιαστική αλλαγή προς όφελος του Δημόσιου Σχολείου.

Η δράση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ τη διετία 2005-2007

α) Η συνδικαλιστική χρονιά 2005 - 2006

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ αγωνίστηκε σταθερά για την υπεράσπιση των συμφερόντων του κλάδου, ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές στην εκπαίδευση και στην κοινωνία. Καταβάλαμε κάθε προσπάθεια, ώστε να σταθούμε με υπευθυνότητα, ευαισθησία και πνεύμα συλλογικότητας απέναντι στα κρίσιμα προβλήματα της παιδείας και των εκπαιδευτικών.

Το 12ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ (Ιούνης 2005) κατέληξε σε σημαντικές αποφάσεις για τη Δημόσια Εκπαίδευση και τον Εκπαιδευτικό. Στο πλαίσιο αυτών των αποφάσεων το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ αμέσως μετά τη συγκρότησή του ξεκίνησε τη δράση του, επιδιώκοντας να πάρει όλα τα αναγκαία μέτρα, ώστε ο κλάδος από το Σεπτέμβριο μέσα από τις διαδικασίες των Γ.Σ. των ΕΛΜΕ να οργανώσει τις αντιστάσεις και τη διεκδίκηση των αιτημάτων του με μαζικό και παρατεταμένο αγώνα. Αρνητική συνθήκη για την κινηματική εικόνα της ΟΛΜΕ υπήρξε η αναντίστοιχη προς τις αποφάσεις του 12^{ου} Συνεδρίου συγκρότηση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και ειδικότερα του Προεδρείου.

Από τις αρχές Σεπτέμβρη 2005 οργάνωσε περιφερειακές συσκέψεις σε όλη την Ελλάδα με στόχο την ενημέρωση και ενεργοποίηση του κλάδου. Οργάνωσε επίσης μαζί με τις ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης το μπλοκ του κλάδου μας στη μεγάλη πανεργατική – πανυπαλληλική κινητοποίηση στη Θεσσαλονίκη στις 10/9/05, που απαίτησε την ικανοποίηση των αιτημάτων μας και εξέφρασε την αντίθεσή μας στη γενικότερη κυβερνητική πολιτική.

Τον Οκτώβρη του 2005 πραγματοποιήθηκαν Γ.Σ. των ΕΛΜΕ και στις 21/10/05 η Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ, που ενέκρινε με μεγάλη πλειοψηφία το σκεπτικό, τα αιτήματα και το πρόγραμμα δράσης της εισήγησης του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Στο πλαίσιο αυτής της απόφασης έγινε μια οργανωμένη κινητοποίηση από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ για την προετοιμασία της 48ωρης απεργίας στις 10 και 11/11/05.

Κυκλοφόρησαν γράμμα προς τους συναδέλφους, επιστολή προς τους γονείς, επιστολή προς τους συναδέλφους της ΤΕΕ, αφίσες κ.λπ.

Έγιναν επίσης δεκάδες ενημερωτικές συγκεντρώσεις, περιοδείες σε σχολεία και συνεντεύξεις τύπου.

Όμως, η συμμετοχή των συναδέλφων δεν ήταν ανάλογη τόσο με τις οργανωτικές μας προσπάθειες όσο και με την ανάγκη έκφρασης μιας ισχυρής συσπείρωσης, που να στηρίζει τις δίκαιες κατά τα άλλα διεκδικήσεις μας και να ενισχύει τη διαπραγματευτική θέση μας. Η μικρή συσπείρωση εκτιμήσαμε τότε πως οφειλόταν στη στάση αναμονής ενός τμήματος συναδέλφων απέναντι στην κυβερνητική πολιτική, στις αιτιάσεις ενός άλλου τμήματος για την έλλειψη σαφούς και καθορισμένης προοπτικής και συνέχειας των αγώνων μας και, τέλος, στην «παγιωμένη» αρνητική αντίληψη ενός μεγάλου τμήματος συναδέλφων για τα χαρακτηριστικά των απεργιών της ΑΔΕΔΥ, καθώς η 24ωρη απεργία της συνέπιπτε με τη 2^η μέρα της κινητοποίησής μας. **Η ευθύνη όμως βαρραίνει πριν απ' όλα το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, που δεν μπόρεσε με τις συγκεκριμένες επιλογές του να υπερβεί θετικά τις παραπάνω βάσιμες αιτιάσεις και αντιλήψεις και να συσπειρώσει τη βάση του κλάδου.**

Η επόμενη Γ.Σ. των προέδρων εκτίμησε, επιπλέον, ότι η χαμηλή συμμετοχή οφειλόταν αφενός στη συνολική σήμερα απαξίωση στην κοινωνία της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης και της κοινής δράσης μέσα από το συνδικάτο και, αφετέρου, στα έντονα οικονομικά προβλήματα που δημιουργεί η συνεχιζόμενη πολιτική λιτότητας, που κάνει δυσβάσταχτο το κόστος των απεργιακών κινητοποιήσεων για τους εκπαιδευτικούς, αλλά που, εντούτοις, είναι η μόνη επιλογή μας. Αυτό επιβάλλουν η αξιοπρέπειά μας και το δικαίωμά μας σε μια θετική προοπτική, να προσβλέπουμε δηλαδή στη βελτίωση της ζωής μας ως εργαζόμενων και εκπαιδευτικών.

Το επόμενο βήμα αυτής της αγωνιστικής πορείας ήταν το Πανελλαδικό συλλαλητήριο το Σάββατο 3/12/05 με την συμμετοχή και των άλλων εκπαιδευτικών ομοσπονδιών.

Στις 2/12/05 το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ ενόψει της συζήτησης του Κρατικού Προϋπολογισμού στη Βουλή δημοσιοποίησε τη θέση και την κριτική του για τον προϋπολογισμό του 2006, ο οποίος συνεχίζοντας την ταξική πολιτική των προηγούμενων κυβερνήσεων «διευρύνει τη

φτώχεια, βαθαίνει τις αντιθέσεις, εντείνει την ανισότητα στη διανομή των εισοδημάτων». Ήταν δηλαδή φτιαγμένος με τα γνωστά δοκιμασμένα υλικά του παρελθόντος. Κινούνταν στην ίδια ρότα μεταφέροντας με πιο ανάλητους τρόπους τα φορολογικά βάρη στους εργαζόμενους, συνεχίζοντας τη σκληρή πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας σε μισθούς και συντάξεις, κλιμακώνοντας την υποχρηματοδότηση των κοινωνικών τομέων και υπονομεύοντας ακόμα περισσότερο το δημόσιο χαρακτήρα τους, προς όφελος των επιχειρηματικών συμφερόντων που λεηλατούν τους συγκεκριμένους χώρους. Οι μέρες σκληρής λιτότητας, που υπόσχονταν κυβέρνηση και Ε.Ε. μέσω του προϋπολογισμού, συνοδεύονταν με την ανεξέλεγκτη ακρίβεια, καταχωρημένη στη λαϊκή συνείδηση ως λεηλασία του ευρώ, την επιταχυνόμενη επέκταση των ελαστικών μορφών εργασίας, την άρση της μονιμότητας και φυσικά το ξεπούλημα της δημόσιας κινητής και ακίνητης περιουσίας.

Στις 1/2/06 το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ καταθέτει την εισήγησή του προς τις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ, στην οποία εκτιμά ότι τρεις μήνες μετά την τελευταία Γ.Σ. των Προέδρων των ΕΛΜΕ της χώρας οι εκτιμήσεις του κλάδου μας για το περιεχόμενο των εξελίξεων **επιβεβαιώνονται δραματικά.**

Τα μεγάλα προβλήματα των εκπαιδευτικών και της δημόσιας εκπαίδευσης όχι μόνο παραμένουν άλυτα, αλλά επιπλέον, με την πολιτική και τα μέτρα που εξαγγέλλονται και εφαρμόζονται, **επιδεινώνονται** περισσότερο τόσο οι συνθήκες εργασίας μας όσο και η οικονομική μας κατάσταση. Ταυτόχρονα, κλιμακώνεται η πολιτική της υποβάθμισης της δημόσιας εκπαίδευσης, για να διευκολυνθεί η παράδοση σημαντικών τμημάτων της στα κερδοσκοπικά ιδιωτικά συμφέροντα.

Η νέα εισοδηματική πολιτική θα αποτελέσει μία ακόμη αιτία παραπέρα μείωσης της αγοραστικής δύναμης των αποδοχών μας. Ταυτόχρονα, οι δαπάνες για κοινωνικές παροχές συρρικνώνονται ακόμη περισσότερο. **Οι πόροι που στοιχειωδώς επιβάλλεται να διατεθούν για την παιδεία, για τη στήριξη του δημόσιου σχολείου και του πανεπιστημίου, συνεχώς μειώνονται.** Παρά τις περί του αντιθέτου εξαγγελίες της κυβέρνησης, κάθε χρονιά οι δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού για την παιδεία μειώνονται επίσης (3,58% του ΑΕΠ το 2005, 3,52% το 2006, 3,4% το 2007).

Εξάλλου, η εκτίμησή μας ότι η επίθεση της κυβέρνησης με μέτρα νεοφιλελεύθερης πολιτικής στα εργασιακά δικαιώματα, όπως το ωράριο των καταστημάτων και των τραπεζών, οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, οι αντεργατικές ρυθμίσεις στις ΔΕΚΟ κ.λπ., **αφορά όλους τους εργαζόμενους** και ότι απαιτεί συνολική απάντηση, επιβεβαιώνεται και από τις εξελίξεις.

Επισημαίναμε επίσης ότι οι τότε εξαγγελίες του Υφυπουργού Παιδείας για τη μετατροπή των ΤΕΕ σε **ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ βρίσκονται σε αντίθετη κατεύθυνση** από τις προτάσεις και τις ανάγκες της εκπαίδευσης σήμερα. Πολύ ενδεικτικά: Διατηρείται και επεκτείνεται η πολυδιάσπαση των διάφορων τύπων σχολείων για την ΤΕΕ, περιορίζεται δραματικά ακόμα και αυτή η σημερινή, κουτσοσυρεμένη, πρόσβαση σε ΑΕΙ – ΑΤΕΙ, αντιμετωπίζονται με προχειρότητα τόσο τα πτυχία και τα επαγγελματικά δικαιώματα που «κατοχυρώνουν» όσο και η οργάνωση των νέων τύπων σχολείων από την επόμενη χρονιά. Δεν αναλαμβάνεται καμία δέσμευση για το εργασιακό καθεστώς και τις θέσεις εργασίας των υπηρετούντων σήμερα εκπαιδευτικών.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ σε εκείνη την εισήγησή του αναλαμβάνει με **πλήρη συναίσθηση και ειλικρίνεια το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για το ότι ο κλάδος μας δεν συνενώθηκε, δεν εμπνεύστηκε και δεν κινητοποιήθηκε στο βαθμό και στο μέτρο των απαιτούμενων αναγκών.** Ωστόσο, υπάρχει μερίδιο ευθύνης και στα Δ.Σ. των ΕΛΜΕ και σε κάθε συνάδελφο ατομικά. Υποστηρίζαμε πως οφείλουμε όλοι να συνειδητοποιήσουμε ότι, όσο εμφιλοχωρεί η δυσπιστία και τείνουν να παγιωθούν η αίσθηση της ματαιότητας των αγώνων, ο χαμηλός βαθμός αλληλεγγύης, η αποστράτευση και η ιδιώτευση, τόσο θα βαθαίνουν και θα επεκτείνονται ο εργασιακός Μεσαίωνας, η αποδόμηση της δημόσιας εκπαίδευσης, η οικονομική μας υποβάθμιση και κοινωνική περιθωριοποίηση.

Στο πρόγραμμα δράσης το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εκτιμούσε ότι **απαραίτητη προϋπόθεση για την οργάνωση νικηφόρων αγώνων είναι ο συντονισμός της αγωνιστικής δράσης, πανεκπαιδευτικός αλλά και διακλαδικός, συντονισμός όλων των εργαζομένων. Κύτταρο ενός τέτοιου συντονισμού πρέπει να είναι οι ΕΛΜΕ όλης της χώρας**, τόσο με την επανενεργοποίηση ενός αξιόλογου δυναμικού συνδικαλιστικών στελεχών, που χρειάζεται να υπερβεί καταστάσεις αδράνειας, όσο και με την προώθηση της κοινής δράσης τοπικά. Εκτιμούσε, επίσης, ότι το επόμενο χρονικό διάστημα θα πρέπει να γίνει ένα μεγάλο άνοιγμα του κλάδου μας προς τον κόσμο της εργασίας και τους μαθητές, με στόχο τη δημιουργία μιας ευρύτατης **κοινωνικής συμμαχίας** με βάση τα μεγάλα προτάγματα της υπεράσπισης της Δημόσιας Εκπαίδευσης και της θέσης του Εκπαιδευτικού.

Με την ίδια εισήγηση προτείνεται προς τον κλάδο την από κοινού με τις άλλες εκπαιδευτικές ομοσπονδίες, τα εργατικά συνδικάτα, τους γονείς και τους φοιτητές η διοργάνωση μαζικών πανεκπαιδευτικών συλλαλητηρίων σε μεγάλες πόλεις της χώρας, θέτοντας χρονικό όριο προς την κυβέρνηση τα μέσα του Μάρτη για την επίλυση των πιο οξυμένων προβλημάτων μας και προτείνει την πραγματοποίηση νέων Γ.Σ. ΕΛΜΕ στα μέσα του Μάρτη.

Η εισήγηση υπερψηφίζεται με μεγάλη πλειοψηφία στις Γ.Σ. των προέδρων (11/2/06) και το επόμενο διάστημα αρχίζει η υλοποίηση του «οδικού χάρτη αγώνα» που συμπεριέλαβε 12 πόλεις σε όλες σχεδόν τις περιφέρειες της χώρας και εξέφρασε την ανάγκη ενεργοποίησης δυνάμεων από όλους τους χώρους της εκπαίδευσης. Σε ορισμένες πόλεις η μαζικότητα των συλλαλητηρίων **ήταν εντυπωσιακή**.

Στις 17/3/06 το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εισηγείται προς τον κλάδο την πραγματοποίηση 24ωρης απεργίας στις 11/5/06, η οποία θα αποτελούσε ένα ακόμη βήμα στην αγωνιστική πορεία του κλάδου διεκδικώντας ουσιαστικές λύσεις στα αιτήματα αιχμής και ταυτόχρονα θα αποτελούσε την **ύστατη προειδοποίηση** προς την κυβέρνηση ενόψει των επικείμενων εξετάσεων.

Προτεινόταν επίσης η πραγματοποίηση Γ.Σ. των ΕΛΜΕ την ημέρα της απεργίας (11-5-06) και Γ.Σ. προέδρων των ΕΛΜΕ στις 13-5-06 για επανεκτίμηση. Η εισήγηση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ προς τις παραπάνω Γ.Σ. των ΕΛΜΕ καθόριζε την ημερομηνία έναρξης και τη μορφή των απεργιακών κινητοποιήσεων στη διάρκεια των ενδοσχολικών και Πανελλαδικών εξετάσεων, εάν μέχρι τότε δεν δίνονταν ουσιαστικές απαντήσεις στα αιτήματά μας.

Το προτεινόμενο από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ πρόγραμμα δράσης δεν συγκέντρωσε την απαιτούμενη πλειοψηφία των 2/3 των ψήφων των ΕΛΜΕ, **παρά το γεγονός ότι σχεδόν στο σύνολό τους οι πρόεδροι των ΕΛΜΕ ψήφισαν διάφορες μορφές απεργιακών κινητοποιήσεων οι οποίες χρονικά κάλυπταν και την περίοδο των εξετάσεων**.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ επανέρχεται με νέα εισήγηση στις 5/4/06 προτείνοντας τώρα την πραγματοποίηση 48ωρης απεργιακής κινητοποίησης στις 10 και 11-5-06 και την πραγματοποίηση Γ.Σ. των ΕΛΜΕ τη δεύτερη ημέρα της απεργίας (11-5-06) και Γ.Σ. προέδρων των ΕΛΜΕ στις 13-5-06 για εκτίμηση της κατάστασης με κατεύθυνση τη συνέχιση και κλιμάκωση των κινητοποιήσεών μας, αν δεν έχουν δοθεί ικανοποιητικές απαντήσεις στα αιτήματά μας.

Η παραπάνω εισήγηση δεν συγκέντρωσε και πάλι την απαιτούμενη πλειοψηφία στη Γ.Σ. των προέδρων (7/5/06).

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εκτίμησε ότι ήταν **αρνητική εξέλιξη η μη συνέχιση των αγώνων μας σε αυτή την κρίσιμη περίοδο**.

Είναι και στην περίπτωση αυτή σαφές το μερίδιο ευθύνης του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, που ενδεχομένως υποτίμησε και παραγνώρισε τον παράγοντα ωρίμανσης των αναγκαίων προϋποθέσεων εσωτερικά στον κλάδο, αλλά και στο επίπεδο των ευρύτερων κοινωνικών συμμαχιών, για μια τέτοια σύγκρουση, αφού φάνηκε να υπολογίζει κυρίως το στοιχείο της κινηματικής αναγκαιότητας. Εδώ πρέπει να συνυπολογίσουμε και τον υπαρκτό

σκεπτικισμό ορισμένων δυνάμεων ως προς τον προτεινόμενο χρόνο συνέχισης των κινητοποιήσεων, δηλαδή την περίοδο των εξετάσεων.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ οργανώνει τη συμμετοχή του κλάδου στην απεργία της ΑΔΕΔΥ (10/5/06) και στα συλλαλητήρια εκείνης της μέρας που αναδεικνύουν κυρίως τα προβλήματα της εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών με τη συμμετοχή της ΠΟΣΔΕΠ και των φοιτητικών συλλόγων.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ στη συνέχεια κήρυξε αλληπάλληλες στάσεις εργασίας και κάλεσε τους συναδέλφους να συμμετάσχουν σε όλες τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και της ΠΟΣΔΕΠ από τις 20/5/06 μέχρι και τις 30/6/06.

Οργάνωσε επίσης μαζί με τους φοιτητές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έξω από το χώρο της συνάντησης των Υπουργών Παιδείας των χωρών – μελών του ΟΟΣΑ.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εκτιμά ότι στάθηκε ουσιαστικά αλληλέγγυο στον αγώνα των φοιτητών και στις πολύμορφες κινητοποιήσεις τους. Θεωρήσαμε πολύ σημαντικό τον αγώνα αυτό, γιατί αντιπαράτεθηκε με το σύνολο των νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων που προσπαθούν να επιβάλουν στην Ανώτατη Εκπαίδευση οι κυρίαρχοι κύκλοι στη χώρα μας και στην Ευρωπαϊκή Ένωση με κύριες αιχμές:

- τη γενικευμένη αμφισβήτηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης,
- την ιδιωτικοποίηση της Ανωτάτης Εκπαίδευσης με την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος,
- την εργασιακή απαξίωση των πτυχίων,
- την αξιολόγηση και συμμόρφωση στις απαιτήσεις των επιχειρήσεων και της αγοράς στο όνομα του ανταγωνισμού, και
- την επίθεση σε δημοκρατικές κατακτήσεις, όπως το πανεπιστημιακό άσυλο.

β) Η συνδικαλιστική χρονιά 2006 - 2007

Οι ραγδαίες απεργιακές εξελίξεις του Σεπτεμβρη-Οκτώβρη, με την εκδήλωση της μαζικής και δυναμικής απεργίας των συναδέλφων της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, δεν αποτέλεσαν τελικά την αφετηρία ενός πραγματικά ενιαίου πανεκπαιδευτικού απεργιακού μετώπου όπως προσδοκούσαμε, που θα άνοιγε νέους δρόμους. **Αντίθετα, ως οργανωμένος κλάδος με κύρια την ευθύνη, όπως προφανώς αυτή θα επιμεριστεί, των δυνάμεων εκείνων που συγκροτούσαν στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ το αγωνιστικό μπλοκ δεν μπορέσαμε να διαμορφώσουμε με την απαιτούμενη πολιτικο - συνδικαλιστική οξυδέρκεια (και χωρίς μικροπαραταξιακές οπτικές) το σχεδιασμό μας για την έναρξη των κλαδικών μας κινητοποιήσεων τον κατάλληλο χρόνο. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μην μπορέσουμε να συντονίσουμε έγκαιρα και πλήρως τα βήματά μας με ένα ζωντανό, εκρηκτικό και αποτελεσματικά παρεμβατικό κίνημα.**

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ δηλαδή έπρεπε να προχωρήσει έγκαιρα, μέσα στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Σεπτεμβρη, στην πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων των ΕΛΜΕ και στη **συστηματική και εντατική προετοιμασία απεργιακών κινητοποιήσεων**, λαμβάνοντας υπόψη τις γνωστές από τον Ιούνιο αποφάσεις της ΔΟΕ για απεργιακές κινητοποιήσεις από 18 Σεπτεμβρη. Ίσως, βεβαίως, κι αν ακόμα είχαν πραγματοποιηθεί πιο νωρίς οι Γ.Σ των ΕΛΜΕ, η κατάσταση να μην ανατρεπόταν θεαματικά.

Ωστόσο, η έλλειψη ουσιαστικής και έγκαιρης προετοιμασίας του κλάδου μας, ώστε να πειστεί η μεγάλη πλειονότητα των συναδέλφων για την αναγκαιότητα και την αποτελεσματικότητα αυτού του αγώνα, δύσκολα μπορούσε να αντισταθμιστεί μέσα στην απεργιακή συγκυρία. Εντέλει, και αναπόφευκτα, λειτουργήσαμε παρακολουθητικά προς την απεργία των δασκάλων σε ένα επίπεδο απλής αλληλεγγύης, χωρίς να καταφέρουμε ποτέ να συμπαραταχθούμε πλήρως, ώστε να πολλαπλασιάσουμε τη δυναμική που απελευθέρωσε αυτή η απεργιακή έκρηξη. **Η αδυναμία κατανόησης του φαινομένου της ανισόμετρης ανάπτυξης**

των κινημάτων, όπως συνέβη στην περίπτωση μας, η παντελής απουσία συντονισμού και κοινού σχεδιασμού ανάμεσα στα Δ.Σ. ΔΟΕ, ΟΛΜΕ καθώς και στις δυνάμεις στήριξης αυτής της απεργίας και, **τέλος, η έλλειψη ενός «ψύχραιμου» αγωνιστικού σχεδιασμού με κλιμάκωση και προοπτική** μπορούν να αποτελέσουν ένα αξιόπιστο ερμηνευτικό σχήμα για τα αίτια ενός ανολοκλήρωτου κοινού απεργιακού βηματισμού με ανάλογες αρνητικές συνέπειες στον ίδιο τον αγώνα και τα αποτελέσματά του.

Θεωρούμε, όμως, ότι σωστά το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, διαμόρφωσε εισηγήσεις για συνέχιση του αγώνα, ενόσω η ΔΟΕ είχε αντοχές και συνέχιζε, ενώ η κυβέρνηση με τη στάση της όχι μόνο δεν ικανοποιούσε δίκαια αιτήματα αλλά συκοφαντούσε και απαξίωνε τους εκπαιδευτικούς, επιστρατεύοντας και τον **αυταρχισμό, την πρωτοφανή αστυνομική βία και την καταστολή.**

Αυτός ο πανεκπαιδευτικός αγώνας, με όλες τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες του, **πρόβαλε πειστικά και «νομιμοποίησε» στη συνείδηση των εκπαιδευτικών και της κοινωνίας το οικονομικό αίτημα των 1.400 ευρώ καθαρά στον νεοδιόριστο.** Μια ανατρεπτική διεκδίκηση, σύμφωνη με τις ανάγκες και τα δικαιώματα του κόσμου της εκπαίδευσης και της εργασίας, που δεν απαιτεί αυξήσεις στα όρια του εφικτού της εκάστοτε κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής - πολιτικής αέναης λιτότητας. Ο αγώνας αυτός, επίσης, έκανε ζήτημα πρώτης γραμμής τη διεκδίκηση μιας **πραγματικά δωρεάν δημόσιας εκπαίδευσης ως καθολικού κοινωνικού αγαθού ενάντια** στην κρατική υποχρηματοδότηση και την άλωσή της από τις επιχειρήσεις, με τις γνωστές αρνητικές συνέπειές της για τους κοινωνικά ασθενέστερους.

Το σημαντικότερο, όμως, έργο της μεγάλης αυτής κινητοποίησης είναι ότι πρόσφερε με τη δύναμη της πράξης τις βασικές ιδέες και άνοιξε τους δρόμους μιας νέας στρατηγικής για τους εκπαιδευτικούς, αλλά και γενικότερα για τους αγώνες των εργαζομένων. **Στις σημερινές συνθήκες της γενικευμένης επίθεσης των κυρίαρχων κύκλων κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της προσπάθειας ανατροπής ιστορικών εργατικών κατακτήσεων οι συντονισμένοι, ώριμοι κλαδικοί και διακλαδικοί αγώνες σε μορφή και περιεχόμενο είναι μονόδρομος, για να αποβούν νικηφόροι.**

Επίσης, σε ό,τι αφορά το κίνημά μας, επιβεβαιώνεται και από την κινητοποίηση αυτή ότι απαραίτητοι όροι για νικηφόρους αγώνες είναι: **η ενότητα στη δράση όλων των συνδικαλιστικών δυνάμεων, η ενίσχυση της εσωτερικής μας δημοκρατίας, ο σεβασμός των διαφορετικών απόψεων και κυρίως η υποστήριξη από ΟΛΟΥΣ των συλλογικών αποφάσεων, οι προωθητικές συνθέσεις και η διασφάλιση προϋποθέσεων για τη μαζική συμμετοχή των συναδέλφων στις Γ.Σ και τη λήψη των αποφάσεων.**

Η δράση της ΟΛΜΕ από το Νοέμβριο του 2006 μέχρι και το Μάρτη του 2007 ανέδειξε την Ομοσπονδία μας ως δύναμη που υπερασπίζεται με συνέπεια το Δημόσιο χαρακτήρα της Εκπαίδευσης, που εναντιώνεται σταθερά σε όλες τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης, ιδιαίτερα των αγαθών δημόσιου χαρακτήρα. Ο ρόλος της Ομοσπονδίας μας στην ακύρωση, σε αυτή τη φάση, των σχεδίων της αντιδραστικής αναθεώρησης του Συντάγματος δεν υπήρξε αμελητέος. Συμβάλαμε πολιτικά και οργανωτικά όχι μόνο για να πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις το κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης αναθεώρησης του Συντάγματος και του «Νόμου – πλαίσιου», αλλά και για να αντιμετωπιστεί η πολιτική του αυταρχισμού, της αστυνομοκρατίας και της καταστολής, με την ανάπτυξη ενός κινήματος υπεράσπισης των φοιτητών και των αγώνων τους, καθώς και δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών των πολιτών.

Δυστυχώς, όμως, δεν καταφέραμε ούτε αυτή τη φορά, «υπό την σκιά» μάλιστα των φοιτητικών καταλήψεων, να πείσουμε ένα σημαντικό, έστω, τμήμα συναδέλφων ότι οι διεκδικήσεις του φοιτητικού κινήματος αφορούσαν όλους μας και ότι οφείλαμε να στηρίξουμε πιο ενεργητικά το δίκαιο και παρατεταμένο αγώνα τους, παρότι το προτεινόμενο πλαίσιο αιτημάτων ήταν «ισορροπημένο» (σύνθεση των γενικών-πανεκπαιδευτικών με τα ώριμα κλαδικά μας αιτήματα).

Η πρόωρη λήξη των απεργιακών κινητοποιήσεων (Μάρτιος 2007), παρά την προφανή αναγκαιότητα για τη συνέχισή τους είναι μια αρνητική εξέλιξη, η οποία μας θέτει όλους, συνδικαλιστικό κίνημα, τις συλλογικές εκφράσεις μας και κάθε συναδέλφο, μπροστά στις ευθύνες μας και στην υποχρέωσή μας να μελετήσουμε, άμεσα και συστηματικά, τα βαθύτερα αίτια του προβλήματος, το οποίο απαιτεί ουσιαστική απάντηση και λύση.

Ειδικά σημεία και συμπεράσματα από τη δράση μας

- Αναδείξαμε στη διαρκή επικαιρότητα τα προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών.
- Συμβάλαμε στην ανάπτυξη ενωτικών και πολυδιάστατων δράσεων για τα κυρίαρχα μισθολογικά αιτήματα του κλάδου την περίοδο Οκτωβρίου 2005 – Οκτωβρίου 2006, που ανέδειξαν τη δεινή οικονομική μας κατάσταση και το δίκαιο των μισθολογικών μας αιτημάτων.
- Διεκδικήσαμε σταθερά μια αναβαθμισμένη τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση. Τη διετία που πέρασε το Υπουργείο Παιδείας προχώρησε στην ψήφιση και υλοποίηση του αντικειμενικού νόμου για την **Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση** με τις γνωστές αρνητικές συνέπειες για το πολύπαθο αυτό τμήμα της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.
- **Θεωρώντας την ΤΕΕ και τα προβλήματά της ως μία από τις κεντρικές αιχμές της δράσης μας και αυτή τη διετία, συμβάλαμε αποφασιστικά στη διαμόρφωση των θέσεων του κλάδου μας σχετικά την ΤΕΕ στα όργανα του συνδικαλιστικού μας κινήματος καθώς και στις Γενικές Συνελεύσεις προέδρων, με αποκορύφωμα τη Γ.Σ. του Ιουνίου 2006, όπου διαμορφώθηκε το τελικό κείμενο θέσεων της ΟΛΜΕ για το νόμο 3475/06, πριν αυτός ψηφιστεί από τη Βουλή.** Τα αιτήματα που έχουν σχέση με τα προβλήματα της ΤΕΕ αποτέλεσαν σημείο κεντρικής παρέμβασης της ΟΛΜΕ, καθώς επιμείναμε αποφασιστικά στο αίτημα για κατάργηση του νόμου για την ΤΕΕ, ενός νόμου που ουσιαστικά αποδιάρθρωσε και συρρίκνωσε την επαγγελματική εκπαίδευση. Παράλληλα, η ΟΛΜΕ υπερασπίστηκε τα μορφωτικά και εργασιακά δικαιώματα εκπαιδευτικών και μαθητών αντίστοιχα. Έτσι, οι παρεμβάσεις μας είχαν σχέση τόσο με τη συνολική κατάργηση του ν. 3475/06 όσο και με τους τομείς και τις ειδικότητες που εξοβελίζονται από το ΕΠΑΛ, τα 61 σχολεία που είναι υπό κατάργηση, την προχειρότητα των σχεδιασμών του ΥΠΕΠΘ, τους επαρκείς διορισμούς καθηγητών, την αντιμετώπιση της διασπαστικής και υπονομευτικής των αγώνων μας δράσης της «ΟΛΤΕΕ», την έκδοση ειδικών ενημερωτικών φυλλαδίων με τις θέσεις της ΟΛΜΕ για την ΤΕΕ κ.λπ. Είναι γεγονός ότι η κυβερνητική πολιτική και η μεθόδεση με τα διαφορετικά βήματα υλοποίησης στόχευε και είχε αποτέλεσμα τη διαρροή μεγάλου αριθμού μαθητών στην ιδιωτική εκπαίδευση και τις ΕΠΑΣ των άλλων υπουργείων πλην του Παιδείας. Με τη λειτουργία, από τον επόμενο χρόνο, και των ΕΠΑΣ του Υπουργείου Παιδείας, που δεν παρέχουν εκπαίδευση, η διαρροή αυτή, πιθανότατα, θα προσλάβει δραματικές διαστάσεις με καθοριστικές συνέπειες για το μέλλον της δευτεροβάθμιας τεχνικο-επαγγελματικής εκπαίδευσης. Η κατάργηση σημαντικών τομέων και ειδικοτήτων στο ΕΠΑΛ δεν αποτελεί πρόχειρη αντιμετώπιση, αλλά πολιτικό σχεδιασμό που στοχεύει στην εκχώρηση της ΤΕΕ στα ιδιωτικά συμφέροντα.
- **Αγωνιστήκαμε για την καταβολή των αμοιβών, των αποζημιώσεων και άλλων οφειλών προς τους συναδέλφους ωρομίσθιους, εργαζομένους στην Π.Δ.Σ. και την ενισχυτική, για υπερωρίες, επιτροπές, οδοιπορικά κ.λπ., με συνεχή διαβήματα διαμαρτυρίας και παρεμβάσεις προς κάθε κατεύθυνση.** Δυστυχώς, ήμασταν υποχρεωμένοι να πιέζουμε καθημερινά για να εκπληρωθούν ακόμη και οι αυτονόητες υποχρεώσεις της πολιτείας προς τους εκπαιδευτικούς.
- **Καταβάλαμε συστηματικές και επίμονες προσπάθειες να καταργηθεί και οπωσδήποτε να μην εφαρμοστεί η διάταξη που απαγορεύει στους συναδέλφους να**

συνταξιοδοτούνται στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς. Τελικά, μετά από αλληπάλληλα διαβήματα προς την ηγεσία του ΥΠΕΠΘ υπήρξε δέσμευση ότι το ΚΥΣΔΕ θα είναι ελαστικό στην εφαρμογή της παραπάνω διάταξης.

- **Αντιδράσαμε στην αυθαίρετη και αντιδημοκρατική αντικατάσταση των στελεχών της εκπαίδευσης, και απαιτήσαμε την κατάργηση του ν. 3467/06** καθώς και την ψήφιση νέου, αντικειμενικού, αξιοκρατικού και αξιόπιστου. Επισημαίναμε, ταυτόχρονα, ότι όχι μόνο η σημερινή κυβέρνηση με το διάτρητο νομοθέτημά της αλλά και οι προηγούμενες στο ζήτημα των στελεχών της εκπαίδευσης κινήθηκαν - με μικρές μεταξύ τους διαφοροποιήσεις - στο ίδιο πλαίσιο με αποτέλεσμα οι επιλογές τους να θέτουν υπό αμφισβήτηση την αξιοπιστία και την αποτελεσματικότητα ενός σημαντικού εκπαιδευτικού θεσμού. Δηλώσαμε ότι είναι καιρός να πάρουν τέλος οι επιλογές αυτές που συντηρούν την αναξιοκρατία στο χώρο της εκπαίδευσης.

- Συνεχίσαμε να παρεμβαίνουμε **στην Επιτροπή Παρακολούθησης του ΕΠΕΑΕΚ** (πρόγραμμα αξιοποίησης των ευρωπαϊκών πόρων για εκπαίδευση/κατάρτιση) με την κριτική μας τόσο στους γενικούς στόχους του όσο και σε επιμέρους πλευρές του, καταθέτοντας ταυτόχρονα συγκεκριμένες προτάσεις. Η δέσμευση των υπευθύνων του ΕΠΕΑΕΚ για την ανάπτυξη της ετήσιας επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών δεν υλοποιήθηκε μέχρι σήμερα με ευθύνη της ηγεσίας του ΥΠΕΠΘ. **Απαιτήσαμε στο πλαίσιο του νέου Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (ΚΠΣ) να αυξηθεί η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης** έτσι, που το μεγαλύτερο μέρος των κονδυλίων του Δ' ΚΠΣ (πάνω από 50%) να διατεθεί στην εκπαίδευση. Αυτό πρακτικά θα σήμαινε τον τετραπλασιασμό περίπου των σχετικών κονδυλίων, αν λάβουμε υπόψη μας το σύνολο των ποσών του Δ' ΚΠΣ. Απαιτείται, βέβαια, αυτό να συνοδεύεται με μια πολιτική απόφαση-δέσμευση για τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσης από τον Κρατικό Προϋπολογισμό με την άμεση αύξηση των κονδυλίων για την παιδεία **τουλάχιστον στο 5% του ΑΕΠ και της έρευνας στο 1,5%.**

- **Συμπαρασταθήκαμε, αλλά και παρεμβήκαμε στην αντιμετώπιση κρουσμάτων αυθαιρεσίας και αυταρχισμού της διοίκησης**, όπως και στις περιπτώσεις ποινικοποίησης των αγώνων. Ο εντεινόμενος αυταρχισμός και η σωρεία αυθαιρεσιών της Διοίκησης και της πολιτικής ηγεσίας στην εκπαίδευση, όπως η χωρίς σοβαρό λόγο άσκηση πειθαρχικών και διοικητικών διώξεων σε βάρος συναδέλφων, ακόμη και σε βάρος εκλεγμένων αντιπροσώπων, η προκλητική και αλαζονική αγνόηση δίκαιων και νόμιμων αιτημάτων των συναδέλφων, η παραβίαση από τα όργανα της Διοίκησης θεσμοθετημένων διαδικασιών για τη σειρά τοποθέτησης καθηγητών σε σχολεία, όπως στην περίπτωση της Γερμανίας, κ.λπ., δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά, αλλά συγκεκριμένη, αλαζονική και αυταρχική πρακτική και μεθοδολογία της Διοίκησης και της πολιτικής εξουσίας.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, αν και έκανε κάποιες παρεμβάσεις, δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει όλα αυτά τα ζητήματα και να αντιπαρατεθεί αποτελεσματικά στις αυθαιρεσίες και τον αυταρχισμό.

- **Ασχοληθήκαμε ιδιαίτερα με τη βελτίωση της ενημερωτικής λειτουργίας της ομοσπονδίας**, αναβαθμίζοντας την ιστοσελίδα της Ομοσπονδίας και το περιοδικό της, αξιοποιώντας τις νέες τεχνολογίες για ακόμα καλύτερη ενημέρωση όλων των συναδέλφων και κάλυψη των αναγκών του συνδικαλιστικού κινήματος.

- **Πραγματοποιήσαμε δεκάδες επισκέψεις και περιοδείες σε σχολεία, ομιλίες σε ημερίδες και άλλες εκδηλώσεις**, συνεντεύξεις τύπου κ.λπ. με έμφαση στην αναθεώρηση του Συντάγματος και τη ΤΕΕ, στηρίζοντας ταυτόχρονα τις πρωτοβουλίες των ΕΛΜΕ και των κινήσεων πρωτοβουλίας στην περιφέρεια.

- **Προβάλαμε τα μικρά και τα μεγάλα αιτήματα του κλάδου μας**, μέσω των ΜΜΕ, με δεκάδες δημοσιεύματα της ομοσπονδίας, αλλά και με δηλώσεις και άρθρα μελών του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Επίσης, σημαντική ήταν η προσπάθειά μας για συνεχή παρουσία του κλάδου σε ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς. Είναι, όμως, αναγκαίο να βελτιώσουμε την επικοινωνιακή πολιτική της Ομοσπονδίας. Σε αυτή την κατεύθυνση απαιτείται η συγκρότηση και λειτουργία Γραφείου Τύπου.

- **Αναλάβαμε πρωτοβουλίες που αναδεικνύουν τον πολυδιάστατο κοινωνικό ρόλο και την ευαισθησία των εκπαιδευτικών** στο πλαίσιο της ομοσπονδίας, όπως η οργάνωση εθελοντικών αιμοδοσιών και η σύσταση ομάδων εθελοντών αιμοδοτών στο πλαίσιο των ΕΛΜΕ.

- **Προσπαθήσαμε να συμβάλουμε, όχι πάντοτε με επιτυχία, στην ανάπτυξη της δράσης του Κέντρου Μελετών και Τεκμηρίωσης (ΚΕΜΕΤΕ)**, δίνοντας έμφαση στην επιστημονική τεκμηρίωση και στήριξη των αιτημάτων των απεργιακών κινητοποιήσεων του κλάδου, στην προβολή των θέσεων και των επεξεργασιών της ΟΛΜΕ και του ΚΕΜΕΤΕ σε όλη τη χώρα (συμμετοχή σε ημερίδες, εκδηλώσεις κ.λπ.), στην οργάνωση της αντιπαράθεσης με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές (άρθρο 16 του Συντάγματος, ιδιωτικοποιήσεις), στην επεξεργασία και προβολή θέσεων σε εκπαιδευτικά θέματα (τεχνική επαγγελματική εκπαίδευση, ειδική αγωγή, σχολική βιβλιοθήκη, σχολική αποτυχία, αντισταθμιστική εκπαίδευση και Ζώνες Εκπαιδευτικής Προτεραιότητας, νέα προγράμματα και βιβλία, ξενόγλωσση εκπαίδευση κ.λπ.), και την ανάπτυξη γενικότερων ερευνητικών προγραμμάτων και δραστηριοτήτων (βία, εξαρτησιογόνες ουσίες, ρατσισμός-ξеноφοβία, κ.ά.).

- **Πήραμε πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη της συνεργασίας της ομοσπονδίας μας με τα ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά συνδικάτα** και στην ανάληψη κινηματικών πρωτοβουλιών για κοινή δράση σε όλη την Ευρώπη, ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του «σχολείου της αγοράς». Η συμμετοχή μας στις κινηματικές διαδικασίες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ (Ε.Κ.Φ.) αλλά και η σημαντική συμβολή μας στο *Δίκτυο Εκπαίδευσης*, που δημιουργήθηκε στο πλαίσιό του, έδωσε στην ομοσπονδία πληροφόρηση και εμπειρία για τα συμβαίνοντα στην Ευρώπη, αλλά κυρίως συνέδεσε το εκπαιδευτικό κίνημα της χώρας μας με τα αντίστοιχα της Ευρώπης. Αποφασιστική ήταν και η συμβολή μας στα *Σεμινάρια για την Εκπαίδευση*, που οργανώθηκαν από το *Ευρωπαϊκό Δίκτυο Εκπαίδευσης* στο πλαίσιο του 4^{ου} Ε.Κ.Φ., που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το Μάη του 2006. Στο σημείο αυτό χρειάζεται να σημειώσουμε πως η Ομοσπονδία μας είναι ανοιχτή για συμμετοχή σε κάθε διεθνή ή ευρωπαϊκή κινηματική διαδικασία που συμπίπτει ή τέμνεται με τις γενικότερες θέσεις και τον προσανατολισμό της, όπως άλλωστε έγινε με τη συμμετοχή της, την ίδια περίοδο, στη «Διεθνή Αντικαπιταλιστική Συνάντηση» στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Καρπός αυτής της πολιτικής μας ήταν και τα δεκάδες μηνύματα συμπαράστασης στον αγώνα μας και διαμαρτυρίας προς την κυβέρνηση της χώρας μας, από τις Διεθνείς και Εθνικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών από όλο τον κόσμο, που λάβαμε κατά τη διάρκεια των φετινών κινητοποιήσεων.

Καταθέτουμε τον απολογισμό αυτό στην κρίση των Γ.Σ. των ΕΛΜΕ της χώρας και τελικά στην κρίση των εκλεγμένων αντιπροσώπων στο 13^ο Συνέδριο του κλάδου μας ζητώντας την υπερψήφισή του. Σας το ζητάμε με την πεποίθηση ότι καταθέσαμε την ειλικρινή εκτίμηση και αυτοκριτική μας σε μια προσπάθεια συμβολής στην παραγωγή εκείνης της κινηματικής εμπειρίας και γνώσης, που θα βοηθήσει τον κλάδο μας στις νέες κρίσιμες αναμετρήσεις που έρχονται!

Ο Πρόεδρος

Δ. Γεώργας

Για το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

Ο Γ. Γραμματέας

Γρ. Καλομοίρης